

Arrest

nr. 97 665 van 21 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 september 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat ROELS, die *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 7 april 2009 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verklaart de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op 10 maart 2010 ontvankelijk.

1.3. Op 23 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 9 augustus 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.04.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*[T. O.] [...]
nationaliteit: Turkije
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 10.03.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Betrokkene, [O. T.], haalt medische elementen aan. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens d.d. 11.07.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) en stelt het volgende: “Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. De aangehaalde problematiek wordt in het bijzonder niet bevestigd door huidige noodzakelijke beschermingsmaatregelen. Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte (ziekten) zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Derhalve

*1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).*

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : dat betrokkene zijn legerdienst in het land van herkomst geweigerd heeft uit schrik voor represailles, dat hij bij een terugkeer vreest het slachtoffer te worden van bloedwraak wegens de jarenlange vete die zijn familie zou hebben met een andere familie, dat de situatie in Turkije voor betrokkene onmogelijk zou zijn geworden daar hij behoort tot de Koerdische minderheid, dat er gevaar zou bestaan voor betrokkenes leven of voor gevangenneming, dat betrokkene een relatie zou onderhouden met mevrouw [T. N.] van Nederlandse nationaliteit; dat betrokkene zich heeft toegespitst op een verregaande integratie in de Belgische samenleving, dat hij zowel de Nederlandse als de Franse taal machtig zou zijn, dat hij zich ingeschreven heeft bij het Huis van het Nederlands, dat hij een sociaal leven in België opgebouwd zou hebben, dat hij

werkbereid zou zijn en dat hij een langdurig ononderbroken verblijf in België zou hebben) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Bovendien beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient echter opgemerkt te worden dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteld in de volgende bewoordingen:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker stelt in een eerste middel als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken beslist dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Dat uit het voorgelegd medische dossier enerzijds niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of anderzijds, niet kan worden afgeleid dat betrokkene leidt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Terwijl in een recent medisch getuigschrift dd. 10.08.2012 de medische toestand van verzoeker wordt uiteengezet door de zenuwarts Dr. P. Sterkmans (stuk 5). Hieruit blijkt dat het destijds aangehaalde medisch probleem nog steeds reëel is. De diagnose luidt o.a. als volgt: “depressie met periodieke suïcideneiging, slapeloosheid, lusteloosheid, onrust, beven...”.

De geneesheer voorziet in een langdurige noodzakelijke behandeling. Volgens de geneesheer zou het desbetreffende medisch probleem zeer langzaam verbeteren, en beslist dat verzoeker arbeidsonbekwaam zal blijven, evenals dat verzoeker te labiel is om te reizen. Verzoeker zou geregeld opgevolgd worden, en dit gecombineerd met het gebruik van verscheidene medicatie, zoals deze zijn voorgeschreven in het geneesmiddelenvoorschrift (stuk 6).

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.1.2. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen op dat het eerste middel niet ontvankelijk is, omdat niet wordt geduid welke wetsbepalingen of rechtsbeginselen door de bestreden beslissing(en) werden geschonden.

3.1.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Een middel bestaat uit de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop, volgens verzoeker, deze rechtsregel of dit beginsel wordt geschonden. Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel is bedoeld en verweerder of de Raad zelf het middel interpreteren, is niet ontvankelijk.

Verzoeker verwijst – na het geven van een korte samenvatting van de eerste bestreden beslissing – naar een medisch getuigschrift dat dateert van na het nemen van de bestreden beslissingen. Hij stelt dat hieruit blijkt dat de aangehaalde medische problematiek nog steeds reëel is, dat een langdurige behandeling is voorzien, dat hij arbeidsonbekwaam is en te labiel is om te reizen en dat hij regelmatig wordt opgevolgd en medicatie neemt. De Raad stelt vast dat verzoeker zich aldus beperkt tot een feitelijke uiteenzetting van de vermeldingen in een medisch attest dat dateert van na het nemen van de bestreden beslissingen – en waarmee verweerder dus ook geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissingen – en dit zonder dat wordt aangeduid welke bepalingen of beginselen verzoeker geschonden acht bij het nemen van de (eerste) bestreden beslissing(en) en zonder dat wordt ingegaan op de concrete motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen. Door middel van zijn uiteenzetting geeft hij ook op geen enkel punt aan niet akkoord te gaan met de concrete motieven zoals deze zijn opgenomen in de (eerste) bestreden beslissing(en). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijkt om op voldoende en duidelijke wijze de rechtsregel of het -beginsel aan te geven die/dat hij geschonden acht en dat tevens een uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarop de (eerste) bestreden beslissing(en) deze rechtsregel of dit beginsel geschonden heeft.

Het eerste middel dient als onontvankelijk te worden beschouwd.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken beslist dat “het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Dat betrokkene tevens dient afgevoerd te worden uit het vreemdelingenregister omwille van verlies van recht op verblijf”.

Terwijl overeenkomstig artikel 8 EVRM staten verplicht zijn het recht op een familie- en gezinsleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. En deze legale fundering van zeer doorslaggevend belang is, en bijgevolg meent verzoeker dat de beslissing een overschrijding van macht inhoudt.

Dat met het recht op een familie- en gezinsleven bedoeld wordt, de eerbiediging van het gezinsleven wanneer een vreemdeling een feitelijk gezin vormt met een Belg of vreemdeling met een legaal verblijfsrecht in België.

Zoals hierboven reeds aangehaald, heeft verzoeker banden ontwikkeld met België. Het zeker is niet meer mogelijk een waardig en effectief gezinsleven te leiden in land van herkomst. Hij heeft het land destijds juist om die redenen verlaten.

Ook het verwijderen van vreemdelingen die een uitgebreide sociale binding hebben met ons land, staat haaks op de elementaire humanitaire principes en op artikel 8 EVRM.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht dat de verwijdering van een persoon uit zijn familie- of vriendenkring, zelfs voor een korte periode een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus

een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. (Zie R.v.St. 28.01.2002, n° 102.960 en R.v.St. 04.03.2002, n° 104.280).

De Raad van State oordeelde in het hieronder geciteerde arrest (C.E. 08.02.2002, n° 103.410) dat er sprake was van een manifeste beoordelingsfout: “ ... avoir décidé que la suspension, pour une durée incertaine, fut-elle en principe limitée, des liens familiaux du requérant, ne constitue pas des circonstances exceptionnelles justifiant la demande d'autorisation de séjour en Belgique”.

Verzoeker verblijft sinds 2002 ononderbroken in België, dit is 10 jaar. Verzoeker trad op 9 juni 2008 in Turkije in het huwelijk met mevrouw [T. N.], geboren te [...] op [...] (stuk 3-4).

Verzoeker heeft zich inmiddels volledig toegespitst op een verregaande integratie in de Belgische samenleving. Verzoeker heeft gedurende zijn verblijf verregaande sociale banden gelegd met België. Verzoeker is de Nederlandse landstaal machtig en spreekt dit vloeiend. Verzoeker heeft ook in het kader van het Vlaams inburgeringsbeleid bij het Onthaalbureau Inburgering Antwerpen van de stad Antwerpen op regelmatige wijze deelgenomen aan een cursus maatschappelijke oriëntatie in het werkjaar 2010-2011 (stuk 7).

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2.2.1. De Raad merkt op dat om ontvankelijk te zijn het middel moet gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtsregeling of rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet (RvS 28 juni 1999, nr. 81.364; RvS 14 juli 2003, nr. 121.603).

Verzoeker uit kritiek op de instructie die verweerder gaf aan de burgemeester van de gemeente Leopoldsborg om zijn attest van immatriculatie in te trekken en verzoeker af te voeren uit het Vreemdelingenregister wegens zijn verlies van het recht op verblijf. Deze instructie betreft een louter gevolg van de eerste bestreden beslissing. De ongegrondverklaring door verweerder van de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers tot gevolg dat verzoeker niet langer gerechtigd is – op grond van de ontvankelijkheidsverklaring van voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf – op een attest van immatriculatie model A in toepassing van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In zoverre het tweede middel aldus is gericht tegen de voormelde instructie aan de burgemeester van de gemeente Leopoldsborg dient te worden aangenomen dat dit niet is gericht tegen een uitvoerbare beslissing en bijgevolg onontvankelijk is.

3.2.2.2. Er dient ook te worden opgemerkt dat de eerste bestreden beslissing zelf enkel inhoudt dat de medische problemen van verzoeker een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet rechtvaardigen. Deze beslissing legt als dusdanig geen terugkeerverplichting op en doet ook op geen enkele wijze uitspraak over het door verzoeker thans ingeroepen privé- en/of gezinsleven. In de eerste bestreden beslissing wordt zo uitdrukkelijk aangegeven dat de ingeroepen niet-medische elementen buiten het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vallen.

3.2.2.3. Indien alsnog wordt aangenomen dat verzoeker aanvoert dat de tweede bestreden beslissing is genomen in strijd met artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad op het volgende.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip '*privéleven*' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu wijst verzoeker enerzijds op het gegeven dat hij is gehuwd met een Nederlandse onderdane en anderzijds op de duur van zijn verblijf in België, zijn integratie in en uitgebreide sociale bindingen met België en zijn kennis van het Nederlands.

Wat het ingeroepen privéleven betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van zijn verzoekschrift enkel een bewijs voorlegt dat hij, in kader van een inburgeringscontract, in het werkjaar 2010-2011 regelmatig heeft deelgenomen aan een cursus maatschappelijke oriëntatie. Verweerder merkt ook terecht op dat verzoekers stelling dat hij sinds 2002 ononderbroken in België verblijft geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier, nu daaruit blijkt dat verzoeker op 9 december 2005 onder escorte werd teruggeleid naar Istanbul, Turkije. In ieder geval stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonbaar dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Er moet trouwens gediend worden dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140 615; RvS 14 november 2005, nr. 151 290).

Wat het ingeroepen gezinsleven betreft, beperkt verzoeker er zich verder toe te wijzen op het gegeven dat hij in Turkije in het huwelijk is getreden met een vrouw van Nederlandse nationaliteit. Er blijkt evenwel niet dat er sprake is van een effectief beleefd gezinsleven in België met zijn echtgenote. Zo geeft verzoeker zelf aan dat zijn echtgenote werkzaam is in Nederland en blijkt op geen enkele wijze dat de echtgenote in België is ingeschreven en hier woont. In het kader van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf werd weliswaar een kopie van de eerste pagina van een huurovereenkomst van 1 juli 2008 voorgelegd waarop eveneens de echtgenote van verzoeker wordt vermeld als huurder, doch dit enkele stuk is onvoldoende om te besluiten tot het bestaan van een effectief beleefd gezinsleven in België.

Zelfs indien alsnog enig privéleven en/of gezinsleven in België dient te worden aangenomen, wijst de Raad erop dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonbaar dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om in zijn land van herkomst of te verblijven. Verzoeker geeft weliswaar aan dat hij geen waardig en effectief gezinsleven meer kan leiden in zijn herkomstland, omdat hij zijn herkomstland net om deze reden heeft verlaten, doch een loutere bewering in deze zin kan niet worden aangenomen. Verzoeker brengt geen enkel (begin van) bewijs aan van zijn stelling. Verzoeker, die in 2002 op onwettige wijze het Rijk binnenkwam en een asielaanvraag indiende, wist of behoorde trouwens te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asiolverzoek werd afgewezen (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). Na een verwijdering onder escorte op 9 december 2005 kwam verzoeker daarenboven een tweede maal op onregelmatige wijze het Rijk binnen. Zowel verzoeker als diens echtgenote konden er bijgevolg ook niet van onwetend zijn dat hun huwelijksleven en verzoekers privéleven in België – indien deze al worden aangenomen – precair waren. De bestreden beslissingen hebben voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Hij verbleef enkel op grond van een tijdelijk attest van immatriculatie in België in afwachting van een beslissing ten gronde inzake zijn op medische gronden ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De tweede bestreden beslissing belet verzoeker ook geenszins om een verblijfsaanvraag in te dienen op grond van zijn huwelijk en/of om het land opnieuw binnen te komen indien hij in het bezit is van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Onder deze omstandigheden kan niet besloten worden tot een inmenging in het privé- en/of gezinsleven die valt onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15 576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104 270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd",

T. *Vreemd*.1994, 3-16) en kan evenmin een positieve verplichting voor de Belgische overheid worden vastgesteld om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgische grondgebied.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS